

Streda 7. marca 2018

Piesne: ES č. 325, 105

Text: 2M 17, 1 – 7

„IPotom sa celý zbor Izraelcov podľa Hospodinovho rozkazu postupne pohol z púšte Sín a utáborili sa v Refidíme, kde nebolo vody pre ľud. 2Ľud sa hádal s Mojžišom: Dajte nám vodu, aby sme sa napili. Mojžiš im odpovedal: Prečo sa so mnou hádate, prečo pokúšate Hospodina? 3Keď ľud bol smädný, znova reptal proti Mojžišovi: Prečo si nás vyviedol z Egypta, aby si nás, naše deti, náš dobytok na smrť umoril smädom? 4Mojžiš však volal k Hospodinovi o pomoc: Čo mám robiť s týmto ľudom? Ešte trochu a ukameňujú ma! 5Hospodin riekol Mojžišovi: Prejdi popred ľud a vezmi so sebou niektorých spomedzi starších Izraela, vezmi si do ruky i svoju palicu, ktorou si udrel na Níl, a chod'! 6Hľa, ja budem pred tebou stáť na skale, na Chórebe: potom udrieš na skalú, potečie z nej voda a ľud sa napije. Mojžiš urobil tak pred očami starších Izraela. 7Potom nazval to miesto Massa a Meríbá, pretože Izraelci sa vadili a pokúšali Hospodina vraviac: Je Hospodin uprostred nás, či nie?“

Zamyslenie nad Božím slovom:

Nech by sme sa akokoľvek snažili, niekedy sú dni, počas ktorých to bez neho jednoducho nejde. Stalo sa súčasťou ľudského života. Môžeme o ňom povedať, že niekedy veľmi úpenlivo čaká na svoju príležitosť zaúradovať. Vtedy však zanechá nejakú tú nechúť v ľudoch okolo. Pravdepodobne tušíte, o čom je reč. Reptanie. Jeho prívlastky sú aj hundranie, šomranie. Jednoducho – viditeľný prejav nespokojnosti. Pozerajúc na dnešných ľudí vôkol môžeme povedať, že nespokojnosti je viac než dost. Vlastne, videli ste v nejakej krátkej dobe vôbec spokojného človeka? Človek hľadiaci len na seba a svoje vlastné záujmy je čím ďalej tým viac podráždený a skleslý. Nie preto, že by nemal dostatok či nadbytok, ale preto, že už ani sám nevie, čo by ešte chcel. Ak máme dost, reptáme, lebo chceme viac. Nuž a keď máme málo, reptáme, lebo máme dojem, že nemáme nič. Či nie sme občas obrazom Izraelcov, o ktorých hovorí Písmo? Na vlastnej koži zažili rôzne situácie, keď ich Boh niesol. Ale zdá sa, že s ďalším novým ránom už zabudli na Jeho skutky lásky, ktoré nanovo obnovuje! Keď bola skúšaná ich viera, padali a zlyhávali až natoľko, že sa pýtajú: Je uprostred nás Hospodin, či nie? Sám Mojžiš nevie, čo s nimi robiť. On im mohol rozprávať o Božom konaní, ktoré neraz mohli prežívať a vnímať. Ale i tak, jednoducho si zatvrdili svoje srdcia a činili vzburu. Nuž, milí priatelia, vidíte nejaký rozdiel medzi nimi a nami? Hriech má v našom srdci tak hlboko zapustené korene, že v náročných situáciách sme i my takými Izraelcami, ktorých viera je zmietaná sem i tam. Ved' si úprimne odpovedzme, nevyskytla sa

i v našich ústach vzbura, ktorá sa pýtala: Je uprostred nás Hospodin, či nie? Pán Boh tak mnoho vecí denne koná svojou mocou, ale presýtení len samy sebou akosi nevnímame Božiu dobrotu. Boh sa k nám skláňa i v hojnosti, i v nedostatku. Je stále pri nás a medzi nami. Zachováva nás až doposiaľ. No tiež nezabúdajme, že na tejto zemi sme len časnými pútnikmi. A preto Božia prozreteľnosť v Kristovi pripravila to dokonalé blaho, od ktorého nás neodlúči ani nahota, ani hlad, ani žiadne súženie! Len Mu dôverujme, lebo On nás dovedie na miesto, kde bude sýtosť radosti a večná blaženosť. Amen.

Modlitba:

Chcel by som, Bože, Tvoju vôľu plniť, v bázni pred Tebou ustavične chodiť, v živote celom Krista nasledovať, cnostne sa chovať. Bázeň pred Tebou ak ma bude vodiť, po Tvojich cestách neprestanem chodiť; ak odbočím z nich, odcudziam sa Tebe, škodím sám sebe. A keď raz časný život svoj dokonám a v pravej viere v Ježiša zotrviem, smrti ma zbavíš, prijmeš do radosti tam vo večnosti. Amen.

Mgr. Soňa Pichnarčíková, námestná farárka v CZ ECAV Malá Čalomija